

MONSINJORO KVIETIMAI

1992 m. dekanas Albertas Talačka pasiūlė man mokytis dėstyti tikybą. Buvo netikėta. Prisimenu, tepasakiau, kad pati nieko neišmanau, tai ką gi aš mokiniams sakysiu. Išgirdau įspūdingai trumpą, įtikinamą argumentą, kodėl turėčiau mokytis „Vaikus myli, šito ir užteks, o ką jiems sakyti, rasi knygoje“. 1992–1994 m. mokiausi Panevėžio vyskupijos katechetikos centro kursuose. Gavusi pažymėjimą, suteikusį teisę dėstyti Romos katalikų tikybą, tuo nepasitenkinau, kasmet vykdavau į kursus tikybos mokytojams.

1993 m. Monsinjoras Albertas Talačka ir Anykščių Antano Vienuolio vidurinės mokyklos direktorius Saulius Nefas pakvietė prisiimti atsakomybę už pirmąją katalikišką klasę. Paskelbėme apie ketinimą kurti Anykščiuose katalikiškąją mokyklą. 1994 m. birželio 1-ąją susipažinti su būsimąja mokytoja ir mokykla tėveliai atvedė 26 vaikučius. Rugsėjo 1-ąją Monsinjoras palaimino mokinius, jų tėvelius ir mokytoją. Kaip didžiausią Dievo dovaną priėmiau atsakomybę auklėti ir mokyti katalikiškosios klasės mokinius. Mokytojo profesijos kilnumą, giliausią prasmę pajutau tik dirbdama su „katalikiukais“. Ir šeimoje, ir mokykloje vaikams buvo skiepijamos tos pačios vertybės. Šeimoje mylimi, mokykloje ugdomi siekti gėrio, augo aktyvūs, žingeidūs, kūrybingi, drausmingi, atsakingi. Baigdami tik antrąją klasę pasiprašė paruošti juos Atgailos ir Susitaikinimo sakramentams. Aštuoniolikai pavyko nuoširdžiai pasiruošti. Pirmosios Komunijos diena jiems buvo labai laukta, džiugiai sutikta. Jų spindinčios akys, besišypsantys veidai rodė dvasinį pasitenkinimą. Po metų sakramentams pasiruošė ir likusieji. Visa tai rodo, kaip atsakingai, sąmoningai vaikai siekė tikslo ir jiems pavyko. Manęs nebesaistė draudimai, neberekėjo nieko nutylėti, manipuliuoti, todėl tarp manęs ir mokinių buvo visiškas pasitikėjimas.

Katalikiškosios mokyklėlės steigimas pačiu grubiausiu būdu buvo sustabdytas, kai rajono meru tapo socialdemokratas Leonas Alesionka. Naikinančios jėgos buvo galingesnės, o palaikančiųjų neužteko. Tik gerai, kad šios žinios nebeišgirdo mūsų Monsinjoras...

Dar 1997 m. šventėme Monsinjoro Alberto Talačkos kunigystės 50-metį. Ruošiau informaciją Sajūdžio laikraščiu „Žiburys“. Maloniai sutiko atrinkti nuotraukas, susipažino su tekstu ir sutiko, kad būtų spausdinamas. Taip atsirado tekstas „Malonės tarnas – Monsinjoras Albertas Talačka, švenčiąs kunigystės 50-metį“.

1999 m. gruodžio 30 dieną teko dar kartą aktyviai minėti Monsinjoro vardą. Tik ką užgesus jo gyvybei, iškilo rūpestis dėl testamentą valios įvykdymo. Susirinko parapijos taryba ir surašėme protokolą, kuriuo nusprendėme, kaip bus įvykdyta mirusiojo Monsinjoro Alberto

Talačkos valia. Susirūpinome ir mums pavyko Monsinjoro unikalų Alberto Talačkos palikimą išsaugoti Anykščiams – jam surasta puiki vieta Sakralinio meno centre.